

Τ' ΑΓΙΑΣΜΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

Και τώρα έδλεπες πλήθια να κατεβαίνουν στην άκροποταμιά, βαστώντας λαμπάδες και κεριά και καντήλια, και λουλούδια και θυμιάτα.

Δέν πέρχσε παλὺ και οἱ καμπάνες τοῦ Ἀγιγιώργη τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ γειτόνευε, χτυποῦσε πανηγυρικά. Κιό παπὰς τῆς ἐνορίας μὲ τὰμπα του, τὸ θυμιάτὸ του, και τὰ εὐχολογιά του ἔφτανε νὰρχίσει τίς εὐχές. Μὰ και οἱ ἐπιτρόποι κι αὐτοὶ μὲ τοὺς δίσκους και τὰ μανάλια τους κι αὐτοὶ βρέθηκαν κει ἑτοιμοὶ γιὰ τίς εἰσπράξεις.

— Θὰ τοῦ χτίσουμε τοῦ Ἀγιγιώργη παρακλήσι δὼ !!

— Θὰ τοῦ σηκώσουμε καμπαναριό !! ἔλεγαν.

Κι ἀνάμεσα στὸν τόσο κόσμο, ποὺ ἔφτασε κέφτανε, ὁ Κουκῆς, σὰν ἀγιόπαιδο, εἶταν τὸ ζηλεμένο παιδί, ποὺ μὲ τὰ χέρια του ἔσεκέπασε τὴν εἰκόνα και πῆρε αὐτὴ τὴν ξεχωριστὴ χάρη και προσταγὴ τοῦ Θεοῦ !

— Τὴ νειριάστηκα, μὰ δὲν τόπα σὲ κανένα, ἔλεγε παίρνοντας ὕφος εὐλαβητικὸ, ὅπως οἱ καλόγεροι τοῦ μακαρίτη Βηλαρά, ποὺ **νῆστεύουν νηστεία και στὸ φασούλι !**

Ἡ μάννα τοῦ Κουκῆ πῆγε νὰ λιποθυμήσει ἀπὸ τὴν εὐτυχία αὐτὴ τοῦ παιδιοῦ τῆς. Καὶ γονατισμένη μὲς στὸ βούρκο, μπροστὰ στὴν εἰκόνα, σταυροκοποῦταν κατανοχητικά. — Ἀγιγιώργη μου ἡ χάρη σου !!

Ὁ πατέρας τοῦ Κουκῆ, ποὺ βούλευε στάμπλια του μὲ τὴν ἀργατιά, ἀργὰ πολὺ ἀργὰ εἶχε μάθει τὰ νέα.

— Κι ὅταν ἄκουσε πὼς ὁ γιός του ὁ χαίτας, ὁ διαβολοζυμωμένος, ὁ διαβολοσπαρμένος εἶταν ποὺ βρόηκε και ἔθεψε τὴν εἰκόνα, στάθηκε μὲ ἀμφιβολία και δισταγμό, πιάνοντας τὸ μακρὸ μουστάκι του. Κούνησε δισταχτικά τὸ κεφάλι του και εἶπε : — Τὸ κόβω γώ, ἀν ὁ γιός μου δὲν τοὺς σκάρωσε τίποτε καμμιὰ μασκαροσύνη !

— Βρέ, μὴ τὸ λές !

— Αὐτὸ ποὺ σὰς λέω !

Και ξαίροντας τὸ βιό του δὲν ἀκολούθησε τὰ πλήθια, ποὺ κατέβαιναν πρὸς τὴν ἀκροποταμιά τώρα κι ἀπὸ τὰ γύρω χωριά, ποὺ ἀφίνοντας τίς δουλιές τους, ἔτρεχαν νὰ πάρουν τὴν πρώτη τῆς εἰκόνας εὐλογία και δύναμη, μόνο τράβηξε στὸ σπίτι του. Τὸ σπίτι ἀδειανό. Ἀνεβαίνει τὰ σκαλιά τοῦ σπιτιοῦ του και μπαίνει στὸ προσευχητάρι τῆς γυναίκας του, ὅπου εἰκόνες πολλὲς κρεμασμένες ἄλλες, κι ἄλλες ἀκουμπησμένες στὸν τοῖχο, ἡ μιὰ πλάι τῆς ἄλλης, στεκότανε βουβὲς κι ἀμίλητες λαμποκοπώντας στὸ ἄσπρη και στὸ χρυσάφι. Μὲ μιὰ ματιὰ κατὰλαβε. Ἐλλειπε ὁ Ἀγιγιώργης, παλιὰ εἰκόνα ἔθεωρε και μαύρη, και σθημένη, μὲ τὸ φωτοστέφανο τὰσημένιο και τὸ κοντάρι τὸ μαλαματοκαπνισμένο. — Αὐτὴ θάναί, εἶπε, και ξεκίνησε βέβαιος και σίγουρος και σὰν πὼς σὰς βλέπω βεβαιωμένος, πὼς ὁ γιός του σκάρωσε ὅλη τούτη τὴν ἱστορία.

— Θέ μου, Παναγιά μου, τί κακὸ ποὺ μὰς σκάρωσε !! και τὸβαλε στὰ πόδια του, γρήγορος σὰν πετούμενο, κατεβαίνοντας πρὸς τὴν ἀκροποταμιά. Τὸ στόμα του πικραμένο εἶχε ἀφρίσει, ἡ γλῶσσα κόλλησε στὸ λάρυγγι του. Τί νὰ πεῖ τώρα, τί νὰ μολογήσει ; Πὼς νὰ παρουσιαστῇ και νὰ πεῖ τὴν ἀλήθεια ;

Μὰ πάνω στὶς σκέψεις του αὐτὲς δὲν ἔνιωσε πὼς βρέθηκε μέσα στὸ πλῆθος, ποὺ εὐλαβητικὰ προσκυνοῦσε, ἀνάμεσα στοὺς παπάδες, ποὺ διαβάζαν, ἀνάμεσα στὸν κοσμάκη, ποὺ γιόμιζε τὰ ποτήρια του και λογιῆς λογῆς ἀγγειὰ του μὲ τὸ βουρκωμένο ἁγίασμα, ποὺ τὸ πῆγαινε νὰ γιάσει τὸ

χῶμα του, τὰ ζῶα του, τὰ γγεία του, τίς ἀποθήκες του, ἀνάμεσα στοὺς ἐπιτρόπους, ποὺ θυλάκωναν τοὺς γεμάτους δίσκους, ἀνάμεσα στίς γριούλες ποὺ μέσα στὸν ἄμμο βύθιζαν τίς ἄκρες τῶν κεριῶν, κι' ἀναβαν μὲ κατάνυξη καὶ τυφλὴ πίστη.

— Τὸ θάμα σου, Θεούλη μου !

— Ἡ μυρωσὴ σου Ἀγιγιώργη μου !

Ὁ Κουκὴς ἀνάμεσα στοὺς παπᾶδες κἑπιτρόπους, σὰ θεῖο παιδί κι- πόκοσμο χωμένος, γιομάτος χάδια καὶ ἐλπίδες, γύρευε κάθε λίγο κιὰπθνα **σουλταμαμούτη**, ἐβάζε τὸ χέρι του καὶ μόνος στοὺς δίσκους παίρνοντάς το μὲ τὸ δίκιο του.

Ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ μπαμπά του :

— Ποῦναι τος, μωρέ, ποῦναι τος νὰ τὸν σφάξω, νὰ τὸν κοφοκεφαλίσω !

Δὲ χρειάζεταν πολὺ νὰ μυριστεῖ τὰ πράματα ὁ Κουκὴς. Καὶ πρὶν προφτάσει ὁ κόσμος νὰ δεῖ τί γίνεται, πρὶν προφτάσει ὁ πατέρας του νὰ μπεῖ μέσα στὸ πλῆθος, ὁ μικρὸς σατανὰς εἶχε χαθεῖ μαζί μὲ τὴν ἀγιο- σὴν του, μὲ τοὺς μόνους του, μὲ τὴν κατάνυξή του. Ζβέλτος σὰ λάφι βρέθηκε μακριὰ. Κέφυγε σὰ ξιπασμένο ἄλογο. Ὅταν βρέθηκε μακριὰ δὲν ἔκανε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ μετρά τὰ κέρδητά του.

— Ποῦναι τος μωρέ, ποῦνε τος ;

Τεῖναι, τεῖναι, χίλια στόματα ρωτοῦσαν τὸν ἀλανιασμένο πατέρα, ποὺ πρόφτανε πάνω στὴν ἀκμὴ τῆς λιτανείας, σὰν τρελλός.

— Ποῦναι τος μωρέ, δόμουτε νὰ τὸ δῶ τὸ κόνισμα. Τὸ γουρσοῦζικο τί μᾶς ἔχει σκαρώσει ! Τὴν εἰκόνα νὰ δῶ, τὴν εἰκόνα !

Τότε κὴ μάννα τοῦ Κουκὴ, σὰν ἀπὸ Θεοῦ φῶς φωτισμένη, πῆγε ὁ νοὺς τῆς στὰ κόνισματά της.

— Θεούλη μου, Ἀγιγιώργη μου, τί ἔπαθα ! καὶ ἔπεσε λιπόθυμη.

Κάτω ἀπὸ τὴν βουρλωμένη εἰκονούλα της, ἀναγνώριζε, σὰν ἀστραπή, τὴν εἰκονούλα της μὲ τὸ ἀσημένιο φωτοστέφανο καὶ τὸ μαλαματοκαπνι- σμένο τὸ κοντάρι του.

Σ' ὅλων τὸ νοῦ—σὰν πνοή—χύθηκε ἡ ὑποψία.

— Μωρὲ μᾶς κορόιδεψε τὸ ἀφιλότιμο, τὸ γουρσοῦζικο, μᾶς γουρσοῦ- ζεψε τὴν πίστη, μᾶς λέρωσε τὴ θρησκεία. Ποῦναι τος μωρέ, ποῦναι τος, φώναξε λυσσασμένος ὁ κύρ Κουκὴς κλαίγοντας.

Δὲν ἔλδεπες τώρα, παρὰ οἱ ἐπιτρόποι νὰ σθῆγουν τὰ κερὰ γρήγορα, νὰ μαζεῦουν τοὺς δίσκους καὶ νὰ χάνωνται, τοὺς παπᾶδες νὰ ξεφορένουν τὰ πετραχήλια τους, τὸν καντηλανάττη νὰ φορτώνεται τὰ μανάλια του τὰ μπρούντζινα, τὸν κοσμάκη νὰ χύνει ἀπὸ τ' ἀγγεῖά του τὸ βουρλωμένο νερὸ τάγιασματος γριῆς νὰ βλαστημοῦν, ποὺ πέρασαν τόσο δρόμο γιὰ νὰ προλάβουν τὴ χάρη τοῦ ἄγιου, καὶ τὸν κύρ Κουκὴ, νὰ σηκώνει τὸ γρόθο του στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ φοβερίζει τὸ γιό του, τὴ γυναῖκα του, ποὺ ρεζί- λεψαν τὴ θρησκεία, ποὺ μόλεψαν τὴν πίστη. Ὅλοι ἰδρωμένοι ἀνυφόριζαν στὴν πλατεία, ἀφοῦ ἔγιναν τὸ παίγνιο τοῦ Κουκὴ. Κιαυτὸς κρυμμένος τώρα μέσα στίς ἀποθήκες μὲ τὰ γεννήματα καὶ τίς σοδιὲς τοῦ πατέρα του, μετροῦσε τίς δεκάρες, ποὺ αὐτὲς συλλογιζότανε καὶ σχεδίαζε τί γλέντι θὰ κατάφερνε, κατεβαίνοντας στὸ κάστρο τῆς Ἀντριανοῦς μὲ τόσα θαυμαστὰ πράματα, ποὺ τσιμποῦσαν τὴ φαντασία του σὰ δόλωμα, καὶ τὸν ἔφερναν στοὺς πλοῦσιους **ἀραστάδες** καὶ τὰ πελώρια **τσαρσιά**.